

Exposició: **Juan Asensio. Geometria sense límits**
IVAM, Institut Valencià d'Art Modern
28 juny - 27 agost 2006

Organitza: Institut Valencià d'Art Modern

Comissaris: Raquel Gutiérrez i Rafael Sierra

Patrocina: CYES

L'exposició *Juan Asensio. Geometria sense límits* que acollirà l'IVAM fins al pròxim 27 d'agost reünix 25 escultures que l'artista ha realitzat expressament per a esta mostra. Cinc d'estes escultures estan realitzades en acer inoxidable. Esta és la primera vegada que l'artista utilitza este material, i això suposa l'inici d'un nou registre i orientació en la seua carrera artística. L'exposició ha sigut patrocinada per CYES, i la Galería Elvira González de Madrid ha col·laborat estretament amb l'IVAM per a la realització d'esta mostra.

Amb motiu de la mostra es publicarà un complet catàleg amb textos introductoris sobre les obres a càrrec de Consuelo Císcar, Rafael Sierra, Raquel Gutiérrez, Carlos Marzal, Lyle Rexer, Antonio Lucas, Manolo Valdés i Martín Chirino.

Juan Asensio naix a Conca el 1959, ciutat on estudia i treballa fins als dènou anys. Les seues primeres obres són xicotetes escultures –retrats i estudis anatòmics– realitzades en fusta i en fanga. Abans de traslladar-se a Madrid el 1987 descobrix l'obra d'Oteiza i de Chillida al Museo de Arte Abstracto de Conca, així com les apostes informalistes del grup El Paso. Quan intenta passar a marbre un dels seus modelatges figuratius en fang, desxifra i penetra en el procés immers en la talla d'este material, les qualitats de densitat, potència i fragilitat del qual conquisten la seua atenció i el convertix en el vehicle i en el cos físic de les seues investigacions i idees.

El lliç sobre el qual s'establix i es desenrotlla l'escultura de Juan Asensio és un principi nascut en la natura, en les seues formes geomètriques imperfectes, a les quals s'aproxima a través de la geometria euclidiana. Asensio viu al marge de la pura improvisació. Li agrada esbossar una primera idea sobre el paper i després executar esta aproximació utilitzant els materials del seu voltant: escaiola, fang, xapa de ferro, cartó, etc. En una segona fase l'escultor realitza una maqueta, en pedra, que li oferix la possibilitat d'apreciar els matisos particulars de cada peça, estudiar-los i perfeccionar-los. Després d'analitzar els resultats en el prototip, els mitjans mecànics definixen les formes preestablides per l'artista en la matèria real. Però serà el tractament del que Juan Asensio definix com la *pell* d'una obra on es dibuixa la seua atenció personal, la seua mirada i el seu fer a la recerca de l'exactitud i simplicitat formal, de la sobrietat en la textura i de l'austeritat expressiva.

Juan Asensio ha guanyat diversos premis, incloent-hi el primer premi en el XX Certamen de Artes Plásticas de Caja Madrid el 1996, any en què té la seua primera exposició individual a la Galería Elvira González. El 1999 comença a treballar amb pedres cada vegada més netes, on desapareix la veta o els accidents naturals que puguen alterar o distorsionar l'essencialitat que busca en l'escultura. Asensio descobrix el marbre negre de Bèlgica i el blanc, materials més purs de línies i, al mateix temps, comença a familiaritzar-se amb una pedra de Tafalla ocre, arenosa, que afegirà al seu catàleg de superfícies preferides. En tota esta enumeració de matèries i masses susceptibles de rendir-se davant dels seus plantejaments, tres són les

referències artístiques que acompanyen la figura de Juan Asensio: Constantin Brâncusi, Isamu Noguchi i Anish Kapoor. No obstant, tan sols recull d'ells un interès comú per l'espiritualitat intemporal en què l'essència propicia la comunió entre home i natura. De Brâncusi extrau la geometria pròxima al món natural, de Noguchi la noció d'universalitat de l'art i d'Anish Kapoor l'habilitat per a dirigir l'espectador a la meditació sobre l'espai i el temps.

La idea de puresa en l'obra d'Asensio rebutja tot allò anecdòtic i allò superflu dels plantejaments estètics, i no sols es troba en les seues formes geomètriques, sinó també en els materials que utilitza, proveïts sempre d'uniformitat cromàtica. Asensio evita l'angle recte, l'encreuament de perpendiculars, per a centrar-se en l'estudi de la línia corba, coses que s'alcen com a paradoxes la singularitat de les quals es troba en la síntesi de les seues idees artístiques, a les quals buida de contingut, en un intent de fugir de tot procés de contaminació.

El paisatge interior de Juan Asensio evoca un paratge idealitzat, un espai íntim que ens porta a la meditació. L'escultor, autor d'un elegant i subtil alfabet, aposta per una geometria lligada a la natura creant espais íntims i privats en què regna la pau i la tranquil·litat. Les seues abstraccions ens connecten amb l'essència continguda en les seues metàfores, en el seu món personal ple de símbols, símbols que condicionen el despertar dels nostres sentits i l'enriquiment de la nostra existència. Les seues intervencions, tal com es reflectix en esta mostra, postulen conceptes com la puresa, el pas del temps, l'estabilitat i la immobilitat continguda que estan en la base existencialista de la nostra filosofia.

“Hui en dia, en el panorama artístic, resulta insòlit i gratificant trobar-se amb escultors com Juan Asensio capaços de reunir tant mestria com domini de la matèria i que al seu torn el fet artístic produïska fascinació. Creació i realització, estes observacions estan sempre presents en l'obra de Juan Asensio, obra en què l'artista sintetitza la forma fins a tal punt de convertir-la en bellesa i perfecció, aconseguint a partir de l'exquisitat de les seues formes una escultura tan conceptual com real; i que a través d'una gran síntesi formal i volumètrica ens acoste de manera sigil·losa a estes formes de gran puresa, eliminant tot el que pot tindre d'accessori una obra d'art”, diu Martín Chirino.